

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił (przy uwzględnieniu treści art. 424 § 1 k.p.k.) następujący stan faktyczny:

Jednostka pokrzywdzona AUTO-G. B. i E. spółka jawna, której wspólnikami byli B. H. i E. H., posiadająca swoją siedzibę w W. nr 133, zarejestrowana została w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 28 grudnia 2008 roku. Przedmiotem jej działalności gospodarczej była między innymi sprzedaż hurtowa i detaliczna, w tym także wysyłkowa w ramach działalności internetowej, części i akcesoriów samochodowych (k. 15-21).

Oskarżony S. Z. w okresie od 10 lipca 2009 roku do 27 lipca 2013 roku w W. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudnionym na stanowisku sprzedawcy w spółce (...) i E. spółka jawna, przywłaszczył powierzone mu mienie znacznej wartości w łącznej kwocie 560.026,56 zł na szkodę wskazanej spółki w ten sposób, że:

a) w okresie od 10 lipca 2009 roku do 27 lipca 2013 roku zawierając za pośrednictwem portalu allegro.pl transakcje handlowe z kontrahentami wskazywał na wystawianych kopiach faktur zamiast konta (...) spółki (...) i E., która to spółka, jako zbywca części samochodowych była stroną transakcji handlowej, swój numer konta bankowego w (...) Banku S.A., na które to konto kontrahenci dokonywali wpłat pieniędzy za zakupione w spółce towary, przywłaszczył kwotę 134.145,17 zł (analiza kryminalna k. 1098-1102 w związku z k. 1103-1006, 1107-1117, 1118-1127 i 1128),

b) w okresie od 12 czerwca 2009 roku do 4 marca 2013 roku podczas zawieranych z kontrahentami spółki transakcji handlowych na wystawianych przez siebie w programie sprzedażowym (...) paragonach wskazywał formę płatności „3”, co oznaczało płatność z góry na konto bankowe lub formę płatności „4”, co oznaczało płatność za pobraniem - gotówką u kuriera, a następnie przyjmował od kontrahentów w siedzibie spółki (...) za sprzedany towar, tj. części samochodowe pieniądze w gotówce, które przywłaszczał w łącznej kwocie 224.029,90 zł nie odprowadzających ich do kasy spółki (analiza kryminalna k. 1098-1102 w związku z k. 1129-1145),

c) w okresie od 1 września 2012 roku do 2 marca 2013 roku osobiście przyjmował od kontrahenta handlowego spółki (...) - firmy (...) H.U. M. S. (1) z siedzibą w Z. pieniądze w łącznej kwocie 201.851,49 zł (zeznania P. H. k. 1250v oraz M. S. (1) k. 1516v-1519 i ujawnione z k. 645-647 i 663-665), jako zapłatę za nabyty przez tę firmę od spółki (...) i dostarczony jej przez kuriera towar, tj. części samochodowe a następnie pieniądze te przywłaszczył nie przekazując ich do kasy pokrzywdzonej spółki, przy czym będąc uprawnionym do wystawiania dokumentów wystawił sześć faktur VAT poświadczając w nich nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne w ten sposób, że:

- w dniu 3 września 2012 roku wystawił fakturę VAT nr (...) poświadczając w kopii tego dokumentu nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne w ten sposób, że w kopii dokumentu wpisał niektóre z pozycji towarów inne aniżeli na oryginale faktury oraz wpisał w kopii dokumentu kwotę 4.824,16 zł, która to kwota była inna od tej ujętej w oryginale (k. 1323-1329 i zeznania P. H. k. 1250),

- w dniu 7 lutego 2013 roku wystawił fakturę VAT numer (...) wpisując w oryginale dokumentu pozycję numer 11, tj. zestaw wahaczy, której to pozycji nie ujął w kopii faktury, oraz wpisując w oryginale dokumentu kwotę faktury 6.683,88 zł, która to kwota była inna od tej wpisanej w kopii (k. 318 i 1318 oraz zeznania P. H. k. 1250v),

- w dniu 8 lutego 2013 roku wystawił fakturę VAT nr (...) wpisując w oryginale dokumentu pozycję numer 17, tj. zestaw wahaczy, której to pozycji nie ujął w kopii faktury, oraz wpisując w oryginale dokumentu kwotę faktury 15.268,80 zł, która to kwota była inna od tej wpisanej w kopii (k. 321 i 1319 oraz zeznania P. H. k. 1250v),

- w dniu 11 lutego 2013 roku wystawił fakturę VAT nr (...) wpisując w kopii dokumentu pozycję numer 19, tj. zestaw wahaczy, której to pozycji nie ujął w oryginale faktury, oraz wpisując w kopii dokumentu kwotę 1.609,43 zł, która to kwota była inna od tej wpisanej w oryginale (k. 323 i 1320 oraz zeznania P. H. k. 1250v),

- w dniu 13 lutego 2013 roku wystawił fakturę VAT nr (...) wpisując w kopii dokumentu pozycję numer 14, tj. zestaw wahaczy, której to pozycji nie ujął w oryginale faktury, oraz wpisując w kopii dokumentu kwotę 5.039,04 zł, która to kwota była inna od tej wpisanej w oryginale (k. 329 i 1321 oraz zeznania P. H. k. 1250v),

- w dniu 22 lutego 2013 roku wystawił fakturę VAT nr (...) wpisując w kopii dokumentu pozycję numer 9, tj. zestaw wahaczy, której to pozycji nie ujął w oryginale faktury, oraz wpisując w kopii dokumentu kwotę 4.824,16 zł, która to kwota była inna od tej wpisanej w oryginale (k. 335 i 1322 oraz zeznania P. H. k. 1250).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody, zeznania świadków: P. H. (k. 1463-1466, 1471v-1474 i ujawnione z k. 124-125, 399-400, 797-800, 965-966, 1065-1097, 1069-1071 i 1249-1251), B. H. (k. 1474-1475 i ujawnione z k. 100-102 i 625-626), P. M. (k. 1476-1477, 1519v-1520 i ujawnione z k. 1037-1038), A. N. (k. 1510 i ujawnione z k. 652-655), T. K. (k. 1511 i ujawnione z k. 659-660), A. K. (1) (k. 1514 i ujawnione z k. 696-697), G. K. (k. 1512 i ujawnione z k. 708-709), D. R. (k. 661-662 ujawnione na k. 1477v), R. T. (k. 1512v-1513v i ujawnione z k. 710-711), D. K. - uprzednio O. (k. 1515 i ujawnione z k. 717-718), A. P. (k. 1515v-1516 i ujawnione z k. 719-720), M. P. (k. 1516 i ujawnione z k. 721-722), L. S. (k. 1530 i ujawnione z k. 723-724), A. T. (k. 1530v-1531 i ujawnione z k. 725-727), P. G. (k. 1531v-1532 i ujawnione z k. 785), S. P. (k. 1532v-1533 i ujawnione z k. 791-794), R. S. (k. 1534-1535 i ujawnione z k. 920-926), S. G. (k. 1535-1536 i ujawnione z k. 960-964), A. L. (ujawnione na 1477v z k. 562), M. Ł. (ujawnione na 1477v z k. 573), S. S. (ujawnione na 1477v z k. 579), R. N. (ujawnione na 1477v z k. 615-616), A. K. (2) (ujawnione na 1477v z k. 703-704) oraz dowody ujawnione na kartach 1575-1576 w pkt 1-35 i na karcie 1576 w pkt 1-20.

Oskarżony S. Z. będąc przesłuchiwanym w dniu 11 września 2013 roku w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu wówczas przestępstwa i wyjaśnił między innymi, że w firmie (...) pracował od kwietnia 2009 roku, ale dopiero w kwietniu 2012 roku podpisano z nim umowę o pracę, gdyż wcześniej pracował na „czarno”. Do jego obowiązków należały prace magazynowe oraz sprzedaż w sklepie stacjonarnym i internetowym. Wystawiał na aukcji allegro towar i sprzedawał go. W korespondencji mailowej z klientami z allegro podawał własny numer konta, gdyż na to pozwolił mu właściciel firmy (...). Po przelaniu przez klienta pieniędzy za towar, wybierał gotówkę ze swojego konta i przekazywał szefowi - B. H.. On jednak nie kwitował odbioru pieniędzy, odbywało się to na tzw. „słowo”. Takich transakcji było 10 lub 15, a on miał cztery konta bankowe, na które klienci wpłacali pieniądze. Zdarzały się również sytuacje, że sam jeździł do klienta po pieniądze i tak było w przypadku firmy (...) w Z., gdzie jeździł kilka razy od września 2012 roku do marca 2013 roku, przy czym odebrane pieniądze przekazywał po powrocie B. H. (k. 583-584).

Przesłuchiwany w dniu 11 września 2013 roku oskarżony S. Z. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił między innymi dodatkowo, że od kwietnia 2012 roku, kiedy to został zatrudniony na umowę o pracę w (...) to otrzymał upoważnienie do wystawiania faktur, które podbijał służbową pieczęcią. Z uwagi na to, że chciał otrzymać kredyt w banku musiał zwiększyć obroty na swoim koncie, dlatego szef zgodził się, by swój prywatny rachunek podawał w ofercie klientom internetowym. Na jego prywatne konta mogło wpłynąć kwota około 6.000 - 7.000 złotych jednakże pieniądze te oddał B. H. w biurze firmy. Nie otrzymał od niego żadnego pokwitowania. Szef kazał mu jeździć również po pieniądze do klientów. Od września 2012 roku do marca 2013 roku jeździł do firmy (...). Jej właściciel nie chciał płacić kurierowi gotówki, bo zazwyczaj nie miał takiej kwoty w kasie (k. 589-591).

Składając wyjaśnienia w dniu 30 września 2013 roku oskarżony S. Z. ponownie nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że B. H. pozwalał mu na przekazywanie kontrahentom w mailach jego numeru konta bankowego, aby klienci za zakupiony w firmie (...) towar płacili przelewem na jego numer konta bankowego, zaś on pobierał potem ze swojego konta te pieniądze i zwracał je mu. Wyjaśnił następnie odmiennie, że w danym miesiącu rozrachunkowym, to jest w dniu wypłaty, informował B. H. ile pieniędzy wpłynęło na jego konto z transakcji

sprzedaży i on wtedy przekazywał mu wynagrodzenie pomniejszone o sumę tych transakcji. Jego wynagrodzenie za pracę wynosiło około 7.000 złotych i otrzymywał je w gotówce (k. 639-640).

Przesłuchiwany w dniu 27 stycznia 2015 roku oskarżony przyznał się do zarzutu z pkt I natomiast nie przyznał się do popełnienia pozostałych czynów. Wyjaśnił między innymi, że ze wszystkich wpłat, które klienci dokonywali na jego konta w (...) Banku rozliczył się z B. H. (k. 1247-1248).

Podczas przesłuchania w dniu 9 lutego 2015 roku oskarżony S. Z. przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów wskazując, że robił to w uzgodnieniu z B. H.. Przyznał się również do poświadczania nieprawdy na fakturach VAT, ale jak wyjaśnił, robił to na polecenie B. H. (k. 1263-1264).

Będąc konfrontowanym w dniu 23 lutego 2015 roku z B. H. oskarżony S. Z. potwierdził jedynie swoje dotychczasowe wyjaśnienia (k. 1303).

W toku przewodu sądowego oskarżony S. Z. odmówił składania wyjaśnień podając, że częściowo przyznaje się do dokonania zarzucanych mu czynów w takim zakresie, w jakim wyjaśniał to już wcześniej. Po odczytaniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego potwierdził je dodając, że w firmie był konflikt między rodziną i możliwe, że pan B. chciał ukryć część dochodów, a ta propozycja była dla nich korzystna (k. 1462).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego S. Z. zasługują na uwzględnienie jedynie w części odpowiadającej ustalonym w sprawie stanowi faktycznemu, w których częściowo przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, gdzie też potwierdził niektóre okoliczności ich dotyczące. W pozostałej natomiast części, w której oskarżony S. Z. zaprzeczał stawianym mu zarzutom i przedstawiał własną wersję zaistniałych zdarzeń, wskazując między innymi jakoby wszystko odbywało się za wiedzą i zgodą B. H., wyjaśnienia jego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, jako wykrętne, nieprzekonywujące oraz sprzeczne wewnątrznie i z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, przez co zdaniem Sądu zmierzają one w tym zakresie do bezpodstawnego uniknięcia za nie odpowiedzialności karnej.

Podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego poza niekwestionowanymi dowodami ujawnionymi na kartach 1575-1576 w pkt 1-35 i na karcie 1576 w pkt 1-20 oraz częściowo zbieżnymi z poczynionymi ustaleniami wyjaśnieniami oskarżonego S. Z., stały się również w szczególności zeznania świadków: P. H. (k. 1463-1466, 1471v-1474 i ujawnione z k. 124-125, 399-400, 797-800, 965-966, 1065-1097, 1069-1071 i 1249-1251) i B. H. (k. 1474-1475 i ujawnione z k. 100-102 i 625-626), którzy jako pokrzywdzeni w sposób bardzo szczegółowy opisali w nich okoliczności dotyczące funkcjonowania prowadzonej przez nich firmy oraz przestępczą działalność oskarżonego, zaprzeczając zarazem jego twierdzeniom jakoby rozliczał się z nimi i by akceptowali jego działania.

Na uwagę zasługują także zeznania P. M. (k. 1476-1477, 1519v-1520 i ujawnione z k. 1037-1038) - obecnego współwłaściciela firmy oraz A. N. (k. 1510 i ujawnione z k. 652-655), T. K. (k. 1511 i ujawnione z k. 659-660), A. K. (1) (k. 1514 i ujawnione z k. 696-697), G. K. (k. 1512 i ujawnione z k. 708-709), D. R. (k. 661-662 ujawnione na k. 1477v), R. T. (k. 1512v-1513v i ujawnione z k. 710-711), D. K. - uprzednio O. (k. 1515 i ujawnione z k. 717-718), A. P. (k. 1515v-1516 i ujawnione z k. 719-720), M. P. (k. 1516 i ujawnione z k. 721-722), L. S. (k. 1530 i ujawnione z k. 723-724), A. T. (k. 1530v-1531 i ujawnione z k. 725-727), P. G. (k. 1531v-1532 i ujawnione z k. 785), S. P. (k. 1532v-1533 i ujawnione z k. 791-794), R. S. (k. 1534-1535 i ujawnione z k. 920-926), S. G. (k. 1535-1536 i ujawnione z k. 960-964) - jej pracowników, którzy opisali zasady funkcjonowania tej firmy a także zeznania jej klientów: A. L. (ujawnione na 1477v z k. 562), M. Ł. (ujawnione na 1477v z k. 573), S. S. (ujawnione na 1477v z k. 579), R. N. (ujawnione na 1477v z k. 615-616), M. S. (1) (k. 1516v-1519 i ujawnione z k. 645-647 i 663-665) i A. K. (2) (ujawnione na 1477v z k. 703-704).

Wszystkim wyżej wymienionym świadkom, którzy złożyli zeznania zgodne z poczynionymi ustaleniami, Sąd generalnie dał wiarę, gdyż zeznania ich składane były w sposób szczery, jasny i rzeczowy, przy czym podkreślić należy, iż zeznania te w częściach wspólnych wzajemnie się pokrywają (poza drobnymi nieistotnymi szczegółami, które

jednak nie deprecjonowały całości ich zeznań, a które starali się wyjaśniać i uściślać) i uzupełniają, w tym także z wyjaśnieniami samego oskarżonego, tworząc logiczną i przekonującą całość dającą pełny obraz przedmiotowych zdarzeń, których okoliczności i przebieg starali się w miarę swoich możliwości odtworzyć jak najdokładniej. Nie ujawniły się też żadne istotne okoliczności, które pozwoliłyby na zakwestionowanie ich obiektywizmu i prawdomówności oraz przyjęcie, że w sposób celowy przedstawili oni znane sobie fakty niezgodnie z rzeczywistością.

Zwrócić przy tym należy dodatkową uwagę na zeznania T. K., G. K. i R. T., którzy zgodnie zeznali, że nie było takich sytuacji, aby szef, to jest B. H., zezwolił, żeby pieniądze z transakcji szły na prywatne konto pracownika.

Godnymi uwagi są także zeznania A. N., który dodatkowo opisał nielegalne działania oskarżonego, w tym między innymi wystawianie przez niego dokumentów sprzedażowych bez naliczania na kasę i zabieranie uzyskanych w ten sposób pieniędzy dla siebie, czym mu się też chwalił i co miało być jego sposobem dorabiania sobie.

Jeżeli chodzi natomiast o świadka M. G. (k. 1572v-1574 i ujawnione z k. 786-790), byłego pracownika AUTO-GH, który złożył zeznania dotyczące funkcjonowania tej spółki, Sąd podszedł do jego relacji z dużą ostrożnością, gdyż wspólnie z oskarżonym występował on na drogę sądową przeciwko pokrzywdzonej spółce o zapłatę za nadgodziny, jak również razem doprowadzili do jej kontroli skarbowej. Podkreślenia jednak wymaga, że zeznania jego korelują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, którego co do istoty też nie podważają. Wskazywał on mianowicie między innymi, że nie słyszał, aby szef wysyłał jakiegos pracownik w sobotę po gotówkę do klienta i nie do pomyslenia było, żeby pracownik pojechał sam bez wiedzy szefa jak też, żeby pozwalał on pracownikowi na wskazywanie klientowi prywatnego konta bankowego pracownika do dokonania przelewu - zapłaty za zakupiony towar. Ponadto wszystkie rozliczenia pracowników z szefem były dokumentowane

Zeznania świadków: Zeznania M. S. (2) (ujawnione na k. 1477v z k. 569-570), A. G. (k. 1537 i ujawnione z k. 1032-1034 i 1072-1074), M. Z. (k. 1536 i ujawnione z k. 989-991), M. S. (3) (ujawnione na k. 1576 z k. 549), J. W. (ujawnione na k. 1576 z k. 705) oraz A. K. (3) (ujawnione na k. 1576 z k. 707) nie wniosły nic istotnego do rozstrzygnięcia sprawy.

Reasumując stwierdzić należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego daje w pełni podstawę do uznania, że wina oskarżonego S. Z. w dokonaniu przypisanego mu w wyroku czynu nie budzi żadnych wątpliwości, a poprawność logiczną przyjętych ustaleń zapewnia ponadto wewnętrzne przekonanie wysnute z przeprowadzonych dowodów i doświadczenie życiowe Sądu. Stanowisko to jest o tyle też zasadne, że oskarżony potwierdził niektóre okoliczności dotyczące postawionych mu zarzutów aktu oskarżenia, które starał się jedynie przedstawić w sposób dla siebie korzystny, a sami pokrzywdzeni jednoznacznie zaprzeczyli (czego nie podważyły inne dowody), aby przekazywał on im pieniądze uzyskane w następstwie, jak się okazało, swojej przestępczej działalności prowadzonej na szkodę zatrudniającej go firmy, które w efekcie przywłaszczył.

W świetle poczynionych ustaleń również przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów znajduje w pełni swoje uzasadnienie.

W zakresie przestępczych zachowań przypisanych oskarżonemu S. Z. a zarzucanych mu w pkt I, II, III, IV i V aktu oskarżenia, Sąd uznał, iż wymieniony w okresie od 10 lipca 2009 roku do 27 lipca 2013 roku podejmował w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu różnorakie działania przestępcze, które miały na celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez przywłaszczenie na szkodę zatrudniającej go spółki (...) powierzonego mu mienia o jak największej wartości, którego całkowita wartość wyniosła 560.026,56 zł, co też pozwoliło na przyjęcie, że stanowią one jedno przestępstwo wyczerpujące łącznie kwalifikację prawną z art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. oraz w związku z art. 12 k.k.

W odniesieniu do przestępczych zachowań oskarżonego S. Z. Sąd uznał, że zostały wyczerpane przesłanki wynikające z czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. Zachodzi tu mianowicie tożsamość przedmiotu zamachu, jednorodność popełnienia przestępstwa, zwartość czynów w czasie (działanie w krótkich odstępach czasu) i w wykonaniu z góry

powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, co w aspekcie poczynionych ustaleń faktycznych nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 294 § 1 k.k. zastrza karalność wymienionych w nim przestępstw, w tym przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., jeżeli przedmiotem czynu jest mienie znacznej wartości (tj. wartości przekraczającej w czasie jego popełnienia 200 000 złotych - art. 115 § 5 k.k.).

Dokonując oceny prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu Sąd wyeliminował w odniesieniu do zarzutu przedstawionego w pkt I aktu oskarżenia z jego opisu i kwalifikacji prawnej przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k.

Podkreślenia wymaga, że przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. polega na tym, iż sprawca działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przystępstwo to jest przestępstwem skutkowym. Skutkiem opisanego wyżej działania sprawcy jest rozporządzenie mieniem niekorzystne z punktu widzenia interesów osoby pokrzywdzonej, przy czym powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia. W przedmiotowej sprawie oskarżony wprowadził wskazał nabywcom internetowym zamiast firmowego konta swoje własne, czym wprowadził ich w błąd, ale nie ponieśli oni żadnej szkody, gdyż zamówiony towar faktycznie oni otrzymali.

Przechodząc do wymiaru orzeczonych względem oskarżonego S. Z. kar, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a w szczególności proporcjonalnością kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Określając wysokość kar Sąd podzielił słuszny pogląd Sądu Najwyższego, ugruntowany jeszcze na gruncie poprzedniego kodeksu karnego, iż „za karę współmierną i sprawiedliwą uznana być może tylko taka kara, przy wymiarze, której sąd orzekający miał na uwadze wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 50 k.k. (obecnie 53 k.k.) i przy wymiarze, której sąd orzekający wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, ujawnione w toku przewodu sądowego (wyrok SN z dnia 30 marca 1977 r., V KR 34/77, OSNPG 1977, nr 10, poz. 78; podobnie wyrok SN z dnia 20 czerwca 1972 r., V KRN 215/72, OSNKW 1972, nr 11, poz. 173; wyrok SN z dnia 26 września 1972 r., V KRN 387/72, LEX nr 21517).

Tak więc przy wymiarze kar Sąd wziął pod uwagę, jako okoliczności obciążające w stosunku do oskarżonego znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu wyrażający się w:

- działaniu z niskich pobudek - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;
- długości, różnorodności i wielości zachowań przestępczych, a co za tym idzie również i działaniu w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k.;
- dużej wartości przywłaszczonego mienia - znacznie przekraczającego granicę mienia znacznej wartości określonej na kwotę 200.000 zł.

Z drugiej strony wśród okoliczności łagodzących uwzględniono względem oskarżonego jego uprzednią niekaralność (k. 1316 i 1496) oraz potwierdzenie przez niego niektórych okoliczności będących przedmiotem niniejszej sprawy.

Przy wymiarze fakultatywnej kary grzywny, orzeczonej dla zaostżenia dolegliwości karnej - ekonomicznej ze względu na działanie z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, uwzględniono, poza przytoczonymi już okolicznościami

obciążającymi i łagodzącymi również warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. Sąd obligatoryjnie orzekł wobec oskarżonego S. Z. tytułem środka karnego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody przez wpłacenie na rzecz (...) Spółki z Ograniczoną Odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w W. (następcy prawnego pokrzywdzonego) kwoty 560.026 złotych i 56 groszy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie zapadło w oparciu o art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Przy ustalaniu wysokości przyznanego wynagrodzenia za obronę z urzędu sprawowaną przez adw. A. W. na rzecz oskarżonego S. Z. uwzględniono stopień zawichości sprawy, nakłady pracy obrońcy, ilość terminów rozprawy oraz obowiązujące stawki zwiększone o podatek VAT, a przewidziane w § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 - tekst jednolity - przy uwzględnieniu § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku Dz. U. z 2015 roku poz. 1801).

Orzeczenie o kosztach sądowych nastąpiło na mocy art. 616 § 1 i 2 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 - z późniejszymi zmianami).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku uznając, iż orzeczone kary są adekwatna do wagi czynu oraz że spełnią swe cele prewencyjne i wychowawcze, przy czym celem tak ukształtowanych sankcji jest przede wszystkim właściwa resocjalizacja oskarżonego, pozwalająca po odbyciu przez niego kary na właściwe funkcjonowanie w warunkach życia codziennego bez konfliktów z obowiązującym prawem.